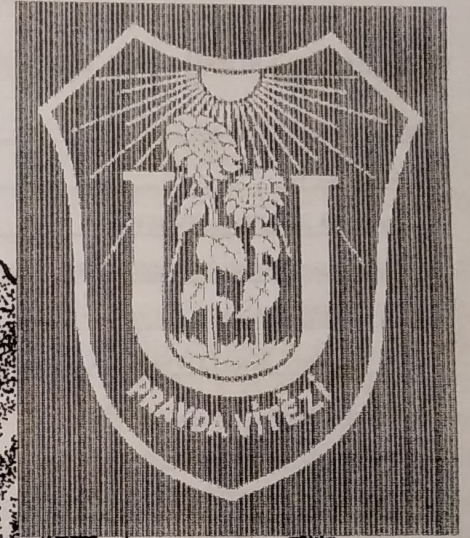

listopad 2001
(čís. 9/2001 – 41 – VIII)

Pouťník

časopis obce brněnských unitářů

POUTNÍK

OBSAH ČÍSLA 9/2001 – 41 - VIII

Rev. J. Plotěná: ÚVODNÍK

BLAHOPŘÁNÍ	1
J. Hepp: O ZODPOVĚDNOSTI	2
M. Šubartová: FORUM 2000 A MEZINÁRODNÍ DIALOG	2
Václav Žižka: EVANGELIUM NAŠEHO VĚKU	4
Dr. B. Houser: KRÁLOVSKÁ JÓGA PRO MODERNÍHO ČLOVĚKA	6
S. Radhakrišnan: POLE A ZNALEC POLE přeložil dr. B. Houser	8
M. Mildorfová: MEDITACE	10
Rev. M. Mikota: ZÁHADY ŽIVOTA A SMRTI	11
J. Plotěná: LISTOPAD	12
UNITÁŘSTVÍ V KANADĚ přeložil M. Mikota	15
ČTENÁŘI NÁM PÍŠÍ...	16
CO MI DALO UNITÁŘSTVÍ dopis Jarči Bořkové – Burešové	17
SVĚT A MY	18
Dr. B. Houser: NÁVŠTĚVA U BRATRANCE KOPEČKA	19
OZNÁMENÍ	20
PROGRAM	21
	24

Redakční rada: Jarmila Plotěná, rev. Miloš Mikota, dr. Bohumil Houser, Josef Hepp
Grafická úprava a technická redakce: Josef Hepp

ÚVODNÍK

Vážení a milí čtenáři Poutníka,

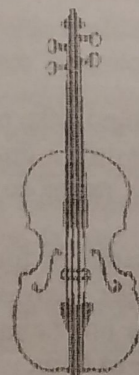
píšu tentokrát v čísle jednotném, neboť je zde listopad rozjímavý a dušičkový, ke každému z nás osobně promlouvající. Takovým by rádo bylo také toto číslo Poutníka, naše listopadové programy a semináře.

Vždyť nejen roční období, ale hlavně samo unitářství, nás inspirokuje k tomu, abychom se sice dívali kolem sebe a velmi se zajímali o věci veřejné, ale s vnitřní silou osobně žité duchovní cesty. A právě hledání a nacházení individuálního přístupu k poznání sebe sama je smyslem a motivem našich středečních setkávání. Jen takové upřímné sebezkoumání vzájemně stmeluje a zakládá přátelství lidí různých úhlů pohledu, životních zkušeností a prostředí. Rádoby duchovní snaha chtít změnit valnou část světa nebo alespoň svého souseda je marná a zbytečná.

Středeční semináře by mohly být krásnou dílnou lidskosti a poznání. Prostor a čas – podmínky dnes tak vzácné – k tomu máme. Naše listopadové programy – páteční – např. Život a smrt – 9. 11., Poutník a naděje – 30. 11. jsou typicky duchovně laděné a vážou se k unitářství právě tak jako 23. 11. promluva o naší filozofii a duchovní svobodě. V pátek 16. listopadu bratr reverend David Usher z Velké Británie nepřijede do Brna, místo něj bude přednášet bratr dr. Houser na téma Lao Tse a Konfucius.

S přáním všeho dobra

rev. Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům brněnské Unitárie,
kteří se narodili v listopadu. Přejeme jim klidný podzim
s mnoha skvělými duševními i duchovními zážitky.

- 4. 11. Vlasta Preisová
- Lydie Schmiedková
- 13. 11. Václav Mahelka
- 15. 11. Marie Hájková
- 16. 11. David Perna
- Jiří Čada
- 18. 11. Ludmila Jarošová
- 22. 11. Dagmar Nejezchlebová
- 24. 11. Miroslav Brhel
- 27. 11. Vlasta Šlachtová
- 28. 11. Charlotta Garrigue Masaryková
- 30. 11. Milan Kučera, Senice na Hané

Josef Hepp:

O ZODPOVĚDNOSTI

Já nic, já muzikant – jistě každý dobře známe tuhle průpovídku naznačující že rozhodně já (my) za nic nemůžu (nemůžeme), že to ten druhý (ti druhí). Vypovídá to zřejmě něco i o naší národní povaze, neboť co Čech to muzikant. Dnes spíš co Čech to tunelář.

I tady jde o zodpovědnost. O zodpovědnost za prostředky finanční i materiální, jež záhadným způsobem mění místo a vlastníka. Podvádět by jistým lidem šlo nadmíru dobře, ale že podvádí sami sebe jim zatím jaksi uniká. Ale to už souvisí s etikou, a s tou jsou mnohdy také na štíru.

I ti, co by měli být vzorem, už proto že zastávají důležité funkce, a že je na ně příliš dobře vidět, i ti se ohánějí náboženstvím a vírou! Především zákonodárci, politici, soudci, policisté, ale ani duchovní neplní mnohde své poslání. Ale zodpovědnosti se zřikají. Oni přeci za nic nemůžou. Nemůžou za přijímané zákony a jejich zpotvoření. Nemůžou za chod hospodářství, za naplňování a prosazování práva, za ochranu společnosti. A bohoslovci často nedodržují to, co sami káží. Opravdu smutný výčet a příliš černý obrázek stavu, v němž musíme žít.

Jakkoliv tím můžeme být rozladěni, je to i na nás, protože ovšem nic není náhodné. Na základě roztrpčenosti je sice nasnadě obviňovat ty druhé, ale v tu chvíli na sebe a svou odpovědnost jaksi nepomýšlíme. Já sám(a) jsem přeci výlupek všech ctností, nebo alespoň lepší než všichni kolem a ke všemu jsem přišel(a) jako slepý k houslím. Málo kdo je ochoten převzít odpovědnost za svůj život ve všech jeho aspektech. Je přeci tak snadné vinit za neúspěchy, potíže, atd. rodiče, příbuzné, kamarády, známé, školu, společnost, dobu, okolnosti,... Případně osud, karmu, sudičky, bohy, náhodu či Boha.

Konec konců bylo odjakživa snazší napravovat jiné, než sebe. Tedy hlavy jiných. Přivádět jiné na pravou víru je aktuální dodnes. Nejlépe násilím, nebo přímo vyhlazením z povrchu země. Nejpádnejším argumentem je bomba! Jaký protimluv – svatá válka! A jaká troufalost brát *boží spravedlnost* do lidských pracek! Navíc když člověk nerozumí ani sobě, své psychice a o běhu světa stále ví tak hrozně málo! Ovšem arogantní jedinci by vše rádi uspořádali podle svého (mají-li k tomu prostředky – samopaly, vojáky, nemyslicí přívržence). Nebo aspoň nadávají.

Gnothi sauton (nápís z řeckého chrámu nabádající, aby člověk nejprve poznal sebe, zákoutí své mysli a podvědomí) radikálům a všelijakým taky reformátorům, ale i nám obyčejným lidem mnoho neříká. Přesto ke štěstí, a nejen vlastnímu, bychom měli nejprve zkoumat a poznat velmi dobře sebe. Nejde o nějaký všeobecný popis končící velikostí bot, ale o pochopení různých pohnutek k jednání a k činům (to na počátku), a vlastní podstaty (na konci hledání).

Prostor pro hledání je vlastní mysl, protože na počátku každé akce je myšlenka. Myšlenka dobrá či špatná, jakési nehmotné nic, které se však velmi silně uplatňuje v životě každého jedince. Jakým myšlenkám dáme prostor, takový bude i výsledek. Takový bude i náš život, i když bychom tu odpovědnost s radostí pak přesunuli na někoho jiného.

Tím se ovšem ocitáme u praktikování disciplíny, kterou Buddha nazývá bdělou pozorností. S obdobnými praktikami se můžeme setkat i u neu-

i u neuro-lingvistického programování či konstruktivního myšlení hnutí New Age. Jestliže totiž chci měnit nějaké své zlozvyky, pak musím používat bdělou pozornost. To znamená, že si musím pohlídat alespoň do určité míry své myšlení a své podvědomé postoje a dávat prostor myšlenkám zcela opačným. Trpělivě, znovu a znovu. Nepomůže silná vůle a jednorázově vyřčené předsevzetí. Je potřeba se vyzbrojit nezměrnou trpělivostí a využívat tvrdošíjně hladinu alfa (mozkové vlny při dokonalé relaxaci) a rozvíjet i imaginaci. Aby naše představy v naší mysli, vizuální i další byly v souladu s požadovanou změnou myšlení. Pak se může počít něco měnit i v našem podvědomí. Tedy měnit zaběhané myšlenkové a citové programy.

Nepřenecháme otěže vlastního života nikomu cizímu. Ani guru, ani duchovní nemůže z nás sejmut odpovědnost za naše prožívání. Neberme karmu jako trest, ale jako z naší strany nevhodnou interpretaci (asi jako když zahrajeme falešný tón, a výsledkem je disharmonie) či nazírání na svět. Průkopníci konstruktivního myšlení a podobných metod zdůrazňují, že člověk zdaleka není tak bezmocný, jak by se mohlo na první pohled zdát. A to je víc než dobrá zpráva.

FORUM 2000 A MEZINÁBOŽENSKÝ DIALOG

Jakkoliv žurnalistika a mediální panika mnohdy zjišťuje občanská nitra do neklidu, beznaděje a zoufalství, co bude s budoucností lidstva, které se zjevně rozdvajilo na dobro a zlo – je nezbytné nepřehlížet průrazné snahy světových myslitelů tvůrčího ducha, kteří se sdružili do duchovní aliance projektem – Forum 2000. Jejich iniciátory se stali v roce 1997 nositel Nobelovy ceny E. Wiesel a prezident Václav Havel. Z původně jednorázové akce se stala série konferencí, odrážejících názory a životní postoje zástupců různých kultur, filozofií a náboženství k současnému stavu světa, který eskaloval až k válečným konfliktům ohrožujícím život naší planety.

Setkání duchovních představitelů jednotlivých světových náboženství v katedrále sv. Víta v Praze (16. září t. r.) podnítilo impuls nezbytnosti vnímání i duchovního rozměru, duchovní vertikály jako protipólu přebujelého konzumu s apatií vůči stvořitelským zákonům přírody a vztahům lidí mezi sebou.

Setkání zástupců světových náboženství dokumentovalo společný postoj – sub speciae aeternitatis – čerpat pravé lidství z božských zdrojů a čelit možnosti stát se nástrojem zneužití a použití sil zla. Majestátní chrám se stal svědkem toho, že noční můry zla, které tlačí křídly do kolektivního podvědomí národa, jsou plašeny postoji morálně silných, svítících jako pochodeň na cestě k lidskému pokroku s vědomím souznění se stvořitelským řádem Univerza.

Zástupci křesťanů, židů, buddhistů, hinduistů, pravosláví a islámu předložili ve svých meditačních modlitbách snahu o vzájemné poznání a porozumění v zájmu nastolení svatého míru ve světě, s vědomím, že dějiny nejsou výsledkem mechanického samovolně chaotického pohybu směřujícího k záhubě, ale důsledek morálně duchovních postojů a činů.

Modlitební obřad moderoval Tomáš Halík, člen organizačního výboru Fora, který jako křesťanský katolický teolog uvedl potřebu vzájemného náboženského dialogu, napomáhajícího řešit světově ožehavé problémy, ale potřebu především konfliktům předcházet – vzdělaností a pro duchovním světem s vědomím člověka stvořeného k obrazu Božímu.

Biskupka husitské církve zdůraznila vrcholná Ježíšova slova o upřednostnění hledání království Božího před pomíjivostí materiálního světa klamu a zklamání, s vědomím duchovních božích kořenů lidské existence, dokumentovaných ve svatých knihách a tradicích jednotlivých náboženství.

V podobné duchovní tónině se nesly zpívané žalmy pravoslavného představitel. O odpovědnosti za současný svět promluvil židovský rabín výstižným úslovím – výzvou – vstaň, sviť, tvé světlo je v přítomnosti Boží. Védský hinduistický myslitel prořal pavučinu pomíjivosti lidského času jako iluzi odkazem na božské jádro zasuté v nevědomí současného člověka, obestřeného tmou agresivity, nepřátelství a nenávisť. E. Weisel meditoval nad nemocí světa, spočívající v bezmoci nad nejnižšími živočišnými pudy, odkloněním se či dokonce zapuzením vědomí sounáležitosti s Božím řádem a harmonií Univerza. Duchovní obřad zakončil islámský představitel modlitbou z Koránu: Konejme a přejme si, aby lidé konali i to, co my si přejeme ve jménu duchovního pokroku světa.

Jako shrnutí duchovního setkání působil projev prezidenta V. Havla, který zdůraznil význam etiky a tvůrčího náboženského citění pro současný svět, chápaný nejen v rovině horizontální, ale především duchovní vertikály, otevřené přílivu energií ze stvořitelského zdroje.

A tak velebná atmosféra chrámu, prosycená modlitbami, dokázala prosvětlit alespoň na chvíli vědomí přítomných poselstvím o globálním

dobru, o potřebě svatého míru pro celý svět. Jako důkaz duchovní koalice zapalovali svíce jednotliví představitelé světových náboženství, jejichž světlo prozařovalo nejen mohutný chrámový prostor, ale i srdce věřících v naději, že nikdy nezhasne, neb světlo Ducha Božího nemůže pohltit žádná tma. Potvrdil se tím i významný Ježíšův výrok o tom, že i my máme svítit jako světlo skutky, které čelí temnotám zla, neboť jsou požehnány shůry.

Prof. Miluše Šubartová

Václav Žižka:

EVANGELIUM NAŠEHO VĚKU

Každá doba a každá země měla a má své proroky, velké i malé. Slavné i bezejmenné. Každé poselství, které přinesli světu, odpovídalo vždy jen tomu životu a myšlenkovému proudu, v němž sami žili. Ve všech poselstvích, ať byla hlásána před tisíciletími nebo včera, je jedno jádro a jedna touha. Najít cestu ke štěstí.

Jedni viděli štěstí v sobě. Uzavírali se v hlubinách svých duší, rozjímalí a přemýšleli. Dospěli k poznání, že tělo je jim překážkou. Tak je umrtvovali askézí, postem a bičováním.

Jiní poznali, že člověk okouší radosti i žalosti jen prostřednictvím tělesných smyslů a že štěstí je pocit, který se dostavuje ustavičným splňováním tělesných žádostí. Tak, z téhož důvodu jako ti první, dělali pravý opak.

Ale přišli opět jiní proroci a řekli: „Nenajdete štěstí v domě svého těla, neboť nemůžete vždy ukájet svých žádostí. Jste proto nespokojeni. Nenajdete úplného štěstí ani ve vlastní duši, neboť vůbec není štěstí ve světě. Štěstí je mimo člověka a mimo svět. Svět je bludištěm hříchů, kterým musí každý projít, aby se dostal k pravému blaženství, které je po smrti...“

Dlouhá byla řada proroků, kteří odvraceli lidskou mysl od věcí pozemských a učili je vzhlížet k nebesům.

Dnešní člověk se však zamýšlí nad jejich evangeliem a poznává, že v každém učení je nějaké zrníčko pravdy, že každý prorok přinesl jen jiné brýle, kterými je možno vidět svět.

Ježíšovo evangelium lásky znamená i milovat nepřítelé. Jak vznesený příkaz mravní. Ale musíme se nejprve naučit milovat svou ženu, otce, dítě pravou láskou. Ba mnozí neumějí ještě milovat ani sebe. Otravují své plíce kouřem, mozek alkoholem, nervy zlostí a hněvem, srdce nenávisť a svou mysl zlými a špatnými myšlenkami.

Kolik je krásných myšlenek, které vytryskly ze šlechetných duší sta a sta let před naším letopočtem, aniž by ztratily na své ceně a kráse. Jsou to myšlenkové dýmky, na které nepůsobí čas. Září dnes stejným leskem jako před dvěma, třemi tisíciletími.

Jaké bude evangelium našeho věku?

Bude to evangelium lidské pro všechny lidi bez rozdílu náboženství, ras a národnosti. Nebude vylučovat žádnou kastu ani třídu. Jeho vyznavači budou chudí jako bohatí, zdraví jako nemocní veselí i smutní.

Chudí proto, aby našli cestu k odstranění své chudoby. Nemocní proto, aby se stali zdravějšími. Smutní proto, aby v sobě objevili pramínek radosti, jímž by svažili své smutné tváře, neboť toto evangelium bude evangeliem radostného, silného života. Ono bude založeno na nejnovějších poznatcích o člověku, o jeho tělesném i duševním organismu, na poznatcích o životě a jeho projevech. Netřeba se domnívat, že bude evangeliem rozumářským. Bude v něm také něco pro srdce: láska, radost, nadšení. I vůle.

Bude to návod pro silný, tvůrčí a radostný život.

Silný život znamená silné tělo a silnou duši. Přemýšlet o nových způsobech života, to je něco pro mozek. A radostný život, to je něco pro srdce. Umět se radovat. Radovat se z každého jitra, které nám dává novou možnost k novému tvoření.

A umět se radovat z každého i sebemenšího úspěchu. Umět se radovat v očekávání příštího vítězství, i nad nezdarem. Poučit se z něho a vidět v něm určitý stupínek k úspěchu.

Nemyslíte, že svět by byl docela jiný, kdyby lidé poznali nové evangelium radostného života a snažili se podle něho žít?

Zkusme to. Neohlížejme se na souseda jestli už začal, neodkládejme to na zítřek. Dnes, nyní v tuto chvíli naplníme plachty na lodi svého života a dejme jí nový směr.

KRÁLOVSKÁ JÓGA PRO MODERNÍHO ČLOVĚKA

Dr. Bohumil Houser

II/41 A dále vzniká očista absolutní dobroty (satva) od vášnivosti a aktivity (rajas) a temnoty (tamas), apatyčnosti a lenosti. Blaženost (saurmanasya) zaměřená jednobodově na předmět (egakrata) dává vítězství nad smysly a schopnost vidět atmana.

II/42 Ze spokojenosti (santoša) vzniká dosažení nejvyššího štěstí (sukhalabha).

II/43 Z askeze (tapas) vzniká vlivem zničení nečistot dokonalost osoby a uchopení moci ducha nad tělem a smyslovými orgány.

Žák se z askeze sebekontroly dopracuje k samostatnému uvažování bez sebeklamu, která osvobozuje mysl, řeč a činy. Požaduje se skromnost života hlásaná pro POVOLANÉHO i Lao Tsem, která je však pro žáka zdravá pro dostačující způsob moudrého života.

II/44 Ze studia véd (svadhjája) vzniká spojení s milovaným (ochranným) božstvem. I pobyt mezim jogíny je svadhjája. Rovněž učitelská činnost podle svatých knih patří k tomuto příkazu. Takový život navazuje spojení s duchovními silami pomocí inspirace a osobním božstvem.

II/45 Dokonalost vnoru (samadhi) následuje po odvdání se do vůle Boží.

Odevzdání musí být svobodné, upřímné a dokonalé. Pak se dostaví pro žáka vedení pomocí inspirace „Kosmické myslí“. Takový stav nesmírně šetří mentální energii roztržštěnou na iluze máji a prakriti. Upnutí myslí na Išvaru pomocí mantry Om, Om, Om – Om Išvara om! Jako osobní Božstvo vyhovuje i křesťanům pomoc vesmírného Krista. Posiluje žáky nevěřící ve vlastní schopnosti a sílu.

II/46 Tímto se stává sedění pevné a pohodlné.

Míní se tím hathajóga a její ásany, které jak známo, jsou velmi prospěšné pro jogoterapii, ale nejsou nutné pro meditaci a samadhi

Starší mistři meditují často na sedačkách (zen-buddhisté) nebo v křesle. Gautama Buddha sám doporučoval žákům, aby vyzkoušeli meditační pozici v stoje, sedě a leže na pravém boku a sami si zvolili tu, která jim vyhovuje. Meditační sedění nemá trvat déle než 45 minut a pak se má přejít na meditaci v chůzi, která je stejně hodnotná jako meditace v sedě. Meditaci

na nekonečný prostor učil již Buddha a patří k netělesným vnorům (arupa džnana), kde pozornost není postupně upřena na ničem.

II/47 Tím, že napětí uvolníme, nechá subjekt v objektu se rozplynout do nekonečna.

II/48 Z toho plyne, že žák není dotčen protiklady horko a zima, požitky a bolest.

II/49 Jestliže toto nastalo, pak následuje jako útlum průběhu nadechování a vydechování, potlačení dechu.

Prana je kosmická síla pohonu života a zdraví. Pro meditaci a vnory není nutná, ale v jogoterapii má svoji důležitost spolu s ásanami.

II/50 Toto (potlačení dechu) má jako činnost venkovní směr (vydechování), vnitřní směr (nadechování) a znehybnění. Zjevuje se podle místa, času a počtu, je prodloužené a jemné.

Při meditaci klesá počet nádechů a výdechů samovolně u mužů, tj. bez volní regulace, na 5 – 6 za minutu. Vnější dech znamená výdech. Vnitřní je nádech. Stav znehybnění je stav bez pohybu, tj. zadržetí dechu.

II/51 Čtvrté potlačení dechů má co činit s venkovními a vnitřními objekty. Dýchání přestane být vnímáno.

II/52 Na základě těchto čtyř činností potlačení dechu dochází k odstranění (ujasnění) zakrytého světla.

Světlo vědění je zakryto nevědomostí. Cvičení pranajámy a koncentrace rozvine poznání. Žák již nebojuje se změnami v mysli, které jsou vázány na skutečné události.

II/53 A bude vhodné použití myslícího orgánu (manas) pro upřený směr ducha na určitý předmět.

Jedná se o mentální koncentraci (dharana), která patří k posledním třem stupňům Patanjaliho stezky, tvořícího samyamu. Poslední tři jsou důležitější nežli prvních pět!

II/54 Následuje otažení smyslových orgánů od předmětu smyslů (pratjahara), jestliže jejich spojení s příslušnými objekty je zlomeno a zároveň je provedeno napodobení vlastního přirozeného myšlení (od nich).

II/55 Z toho se utvoří dokonalé podrobení smyslových orgánů. Kdo žije s lidmi a s celým světem v míru, lépe a snadněji medituje

POLE A ZNALEC POLE

prof. Sarvapali Radhakrišnan
(přeložil Bohumil Houser)

Prakriti je neuvědomělá aktivita a *purusa* je neaktivní vědomí. Tělo se nazývá *pole*, ve kterém se konají události – celý růst a celé chátrání a smrt v něm nalézají místo. Vědomý princip neaktivní a odpoutaný, který leží za všemi aktivními stavy jako svědek, je *znalec pole*. To je obecné rozlišení mezi vědomím a objekty, které toto vědomí pozoruje. *Ksetrajna* je světlo bdělosti, znalec všech jeho předmětů. Svědek není individuálně vtělená mysl, ale kosmické vědomí, pro které je celý vesmír objektem. Je klidné a věčné a nepotřebuje používání smyslů a myslí pro své svědectví. *Ksetrajna* je nejvyšší pán, nikoliv předmět ve světě. Nalézají se ve všech polích oddělený omezenými podmínkami od Bráhmana, stvořitele, až po stéblo trávy, i když on sám je zbaven všech omezení a je neschopen definice pomocí kategorie. Nehybné vědomí jako znalec má pouze představivost (*upacara*). Jestliže se snažíme poznat podstatu duše, můžeme ji poznat shora nebo zdola, od božského principu anebo základní přírody. Člověk je dvojaká protiřečící bytost – svobodná a zotročená. Je podrobena Bohu a má v sobě znamení svého pádu, tj. sestupu do přírody. Jako padlá bytost je předurčena (determinována) silami *prakriti*. Zjevuje se nám pouze pomocí základních smyslových impulsů, strachu a úzkosti. Ale člověk si přeje obdržet to lepší z jeho padlé přirozenosti. Člověk, studovaný objektivními vědami, jako je biologie, psychologie a sociologie, zná, že je přirozenou bytostí, která je determinována procesy probíhajícími ve světě. Člověk jako subjekt má ale jiný původ. Není dítětem světa, není přírodou. Nespadá do objektivní hierarchie přírody, jako její podřízená část. *Purusa* neboli *ksetrajna* nemůže být pozorována jako objekt mezi jinými objekty, anebo jako substance. Může být pouze poznána jako předmět, ve kterém je skrytá tajná existence. Celý vesmír v individuální formě není proto částí světa, ani žádného jiného celku. Jako empirická bytost může být uzavřen bez dveří a oken (Leibnitzova monáda). Jako předmět vstupuje do nekonečnosti a nekonečnost

vstupuje do něho. Lidská bytost je spojení vesmírného nekonečna a vesmírné zvláštnosti. *Ksetrajna* je vesmírné v neopakovatelné individuální formě. Ve svém subjektivním aspektu není částí celku, ale je potenciální celek. Zpřítomnit to a dokončit vesmírnost je ideálem člověka. Předmět se sám naplní vesmírným obsahem – dosáhne sjednocení v celek na konci své pouti. Zvláštností člověka není držení společného vzoru dvou očí a dvou rukou, ale vlastnění vnitřního principu, který pobízí k získání kvalitního obsahu života. Je unikátní jakostí, která není obecnou. Ideální osobnost je jedinečnou a neopakovatelnou. Každá osoba na konci cesty se stane jasnou, neopakovatelnou a nenahraditelnou bytostí v jedinečném tvaru.

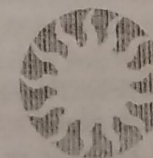
Marie Mildorfová:

MEDITACE
(z hovorů k člověku)

Zas šumí déšť' a stesk tvou duši svírá?
Jsi sama snad. – Však kde je tvoje víra?
Uvažuj: Kdo je hostem srdce tvého?
Zda host ten potěší, zbaví stesku zlého?
Slabost a žal? – To nejsou dobří hosté!
Otevři srdce raději chvíli prosté.

Až v její ticho ponoříš se maně
v mír srdce svého vejdi odevzdaně.
Tam čeká Ten, jenž všechny strasti zhojí.
Jemu pak odevzdej svůj stesk i bolest svoji
s pokorou, s vírou v svatou Lásku Jeho.

Pak v nitru najdeš Světlo –
Boha svého!

ZÁHADY ŽIVOTA A SMRTI

Není pochyb o tom, že člověk je ovlivňován vším, s čím se ve svém životě setkává. Někdo méně, jiný více. Je vždy důležité, jaký postoj k tomu zaujmeme. Totéž, podle mého soudu, platí o duchovním růstu a o duchovním postoji člověka. Unitářská duchovní shromáždění poskytují každému účastníkovi stejné možnosti nabytí určitých vhledů, ale ne každý tyto možnosti využije.

My všichni jsme si vědomi toho, jak důležitá je víra v životě člověka. A jako vše, i víra může být různá – a může sahat až na hranice pověry. Ba člověk se s ní může i ztotožnit, není-li jeho životní postoj ustálený.

Nedávno jsem si se zájmem vyslechl televizní debatu o víře a přečetl si i nějaký ten kritický článek v různém církevním tisku a konfrontoval jsem to vše se svým vlastním duchovním růstem a se současným vlastním přesvědčením.

Není pochyb o tom, že doba velikonoční nás konfrontuje s mnoha aspekty víry a nutí nás, nebo lépe řečeno, dává nám příležitost k hlubšímu zamyšlení. A to stejně tak, jak tomu bývá v době adventní před vánocemi.

Zamýšlíme se nad záhadami života a (v tomto případě) i smrti. Podtrhuji to slovo záhad, protože řada lidí, ba mnoho lidí si libuje v tom, že život je plný záhad. A čemu člověk na určitém vývoji neporozuměl, to nazval prostě zázrakem. A tak byl, a pro někoho ještě je život plný zázraků. A jsou zase jiní lidé, kteří tvrdí, že žádné zázraky neexistují. Zdůvodňují to tím, že existují pouze boží zákony. A někteří je nazývají pouze zákony přírody a vesmíru. V obou případech pak tak zvaný zázrak se jeví lidem neznalým těchto zákonů, které tak zvané zázraky způsobují. Někteří dokonce tvrdí, že bůh, který je Nejvyšším zákonodárcem, „není poután zákony přírody, které my ostatní také neznáme plně“, a že „Bůh vždy zasahoval zázraky ku pomoci svému lidu...“, a že i „Ježíš svými zázraky sloužil lidem“ (citováno z biblické konkordance 1941 s. 307).

Hned vedle této konkordance mám Nový zákon v překladu z řečtiny od evangelického profesora dr. Františka Žilky z r. 1940, tedy z dob mých seminárních studií. Prof. Žilka užívá místo slova „zázrak“ slova „div“ nebo „mocné divy“. (Mk 16,22 „Povstanou ... lživí proroci a budou činit znamenání divy, aby sváděli, možno-li i vyvolené.“)

Nyní pak z kázání dr. Johna Buhrense na setkání EEU se dovídáme, že se v USA opět zvedá vlna fundamentalismu. Víím, že u nás nic podobného nehrozí, ale přesto bych rád upozornil na dvě důležité věci:

1/ nepřeme se o slovo „zázrak“, protože vyjadřuje naši dosavadní neschopnost pochopit v celé šíři zákony boží.

2/ nenazýváme nikoho v naší společnosti fundamentalistou, protože to znamená člověka, který ve své zaslepenosti je schopen i vraždit (viz případy

v USA, v Alžírě, v Indii, v Izraeli, v Egyptě a jinde) jako nábožensko-politický fanatic.

Unitářství nikdy nebylo, není a nebude fanatické. Naopak, v minulosti bylo fanatiky napadáno a jeho představitelé upalováni, vězněni, mučeni a také fyzicky napadáni (jako např. Faustus Socinus a jiní).

Doufejme a věřme, že taková doba již pominula a že můžeme v dialogu přednést své názory, aniž bychom byli kacéřováni.

Začal jsem připomínkou televizní debaty o víře. Debata je již určitou aplikací unitářského principu tolerance. Museli jsme však vyslechnout i takový názor, „že by bylo žádoucí, aby všechny církve (rozuměj křesťanské) nechtěly opravovat či spravovat svět jinak než prostřednictvím kázání Kristova evangelia.“ Proti tomu bych neměl námitky, pokud by se jednalo skutečně o Ježíšovu nauku, o jeho učení o lásce a odpouštění, a nikoli o dogmata, která vymysleli lidé v několika prvních stoletích našeho letopočtu. Kdo si však napsal, že „jiný přístup ke světu vede do slepé uličky“. A litoval i toho, že v debatě nebyl připomenut apoštol Pavel „se svým výkladem Ježíšovy víry, života a smrti, jež Bůh potvrdil (Ježíšovým) vzkříšením.“ A uzavřel takto: „Véra bez bible, bez kázání, bez církve je vždy nanějšvš podezřelá, dříve nebo později projeví se bezmocností, zatímco víra v Kristovo slovo zachraňuje člověka pro život veďejší i věčný.“ Ale jsou tu také nevěřící. Ano, ti, kdo nepovolují božímu slovu, jsou dokladem tajemství, že víra je nakonec svobodný Boží dar.

Jak je pro lidský život důležitá víra v tom nejzákladnějším slova smyslu jsme si již v našich shromážděních mnohokrát připomněli. Autor zmíněného článku měl však na mysli víru náboženskou, konkrétně církevní, která v různých extrémních aspektech nemá s praktickým životem nic společného. Mám na mysli fanatickou víru dogmatickou, která není ani svobodná, ani božím darem, ale je předepsaná církevními hodnostáři či nejvyšším hodnostářem, který je „ve věcech víry neomylný“, což platí pouze v jedné církvi.

To je jeden extrém. Druhým extrémem je naprosté odmítání jakékoli víry a jakékoli duchovnosti. Od bratra dr. Hašpla víím, že v Berkeley v Kalifornii, kde se svou ženou Bohdankou studoval, je ústav pro studium lidského života. V jednom jeho oddělení je vitrína, ve které je nádoba s několika litry vody, vedle ní je nádoba s vápnem a na několika miskách je umístěno trochu černého uhelného prášku, trochu soli, trochu fosforu, železa, síry a dalších chemikálií. Nad tím je pak nápis: „Prvky a látky lidského těla“. Když o tom br. dr. Hašpl vyprávěl, vzpomínal, jak tehdy jeho průvodce sarkasticky prohodil: „Tak tohle je celé tajemství člověka. To jsi ty, a to jsem já, a to jsme my všichni!“

Bratr Hašpl se však nedal, vždyť právě studoval na teologické škole pro přípravu unitářských duchovních. Řekl tomu materialistovi asi toto: „Jak si vysvětlíte, že tato hromádka prášků a vody postavila tuto budovu a tento institut, a jak zjistila, z čeho se lidské tělo skládá, a konečně, co způsobuje, že

člověk žije, že myslí, že dokonce objevuje stále nové a nové věci a také zákonitosti? Ten člověk mu zůstal odpověď dlužen.

Podobný zážitek měli manželé Hašploví, když se vraceli ze Severní Ameriky přes Japonsko a tehdejší Sovětský svaz domů do Prahy. Navštívili také Ústav pro potírání náboženství. Byly tam sošky různých božstev i obrazy pekla a pekelného mučení. A také tam byly nápisy jako: „Tímhle tě strašili“, nebo „Viděli jsme celý svět, ale Boga nikde nět.“

I když nikdo z lidí Boha nikdy neviděl, nelze popřít, že existuje víra v Boha. A právě proto, že absolutní většina lidí Boha nikdy nespátřila, jsou jejich představy o Bohu různé, ba možno říci, že od pradávna se tyto představy vyvíjejí v důsledku toho, jak se vyvíjí lidské vědomí, tedy lidský mozek.

V podstatě však zůstávají dva protichůdné názory, o čemž se přesvědčil bratr dr. Hašpl v kalifornském Ústavu pro studium lidského života při setkání s člověkem, který věřil pouze ve hmotu, avšak nedovedl vysvětlit zákonitosti, které tu neživou hmotu uspořádala v život. Prý to všechno bylo výsledkem náhody, ba dokonce i genetický základ lidského těla je prý výsledkem mnoha náhod, a především tím, jaké kdo má rodiče, prarodiče atd., jaké genetické dědictví mu zanechali. Od doby Mendelovy postoupila věda o dědičnosti tak daleko, že se vědci dokonce pokoušejí zasahovat i do lidských genů v naději, že zabrání např. vzniku rakoviny, což by jistě bylo chválihodné, kdyby se to podařilo, což se dosud neděje. Odborný článek (Geny, mapa s mnoha bílými místy) s povzdechem konstatoval, že „naděje se dosud nenaplnily“.

Jsem přesvědčen o tom, že nic na světě se neděje náhodně, že vše má svou příčinu. Ve filozofickém semináři došlo jednou k velké diskusi o tom, co je správnější, zda determinismus či indeterminismus. Pamatuji se, že my mladí tehdy jsme oponovali profesorovi v tom, že neuznáváme absolutní determinismus, protože bychom si připadali jako automaty nebo naprogramovaní roboti. Dnes se hovoří o klonování.

Jak ale skloubit svobodu se zákonitostí? To je jistě problém. Vzpomenu opět jeden technický experiment. Ve skleněné vitríně dosti velké byl jakýsi miniaturní tobogán, do kterého byly vynášeny ocelové kuličky, načež skluzem a padáním na jakýsi mechanismus, byly opět zvedány vzhůru, což vypadalo vskutku jako dokonalé perpetuum mobile. Až do chvíle, kdy jedna kulička se jaksi vychýlila a nedopadla tam, kam měla, čímž se mechanismus zpomalil a kuličky začaly vypadávat, až se celý mechanismus zastavil a musel být člověkem znovu zregulován. Pro mnohé to byl důkaz, že determinismus není absolutní, že existují určité dané zákonitosti, ale zároveň i určité možnosti, i když snad nepatrné, vymknout se z této jakoby determinovanosti hmoty (která však není totožná s církevním dogmatem o předurčenosti čili predestinaci, kterou Kalvín hlásal, a Servet mu oponoval). Pro člověka jako lidskou rozumnou bytost to znamená, že je možné zvládnout svůj tzv. „osud“. (Viz světové olympiády tělesně postižených – četl jsem o jednom invalidovi,

který neměl ani ruce ani nohy a na vozíčku se pohyboval tak, že ústy vdechoval do trubičky signály k ovládnutí, a naučil se ústy i psát a malovat. Maloval vázy a řídil maličkou dílničku.)

Unitáři nikdy netvrdili a netvrdí, že existuje tzv. Osud s velkým O, který je neúprosný, který prostě nelze změnit. Tady bych rád upozornil na to, že mnozí lidé zaměňují slovo „osud“ za slovo „karma“, což vede k velkému omylu. Karmanový zákon je zákonem příčiny a následku, který je v činnosti po celý náš život. Podle východních nauk dokonce tento náš současný život pokračuje (a také předchází) dle nauky o reinkarnaci. (Ale o tom až jindy.) Pouze poznamenávám, že tato nauka není v unitářství dogmatem (unitářství přece nemá žádná dogmata), ale vírou a přesvědčením jednotlivců, jak jsem se přesvědčil zejména v Anglii a v Sedmíhradsku. Možno v tuto nauku buď věřit anebo nevěřit. Možno být o ní též přesvědčen na sto procent.

M. Mikota

J. Plotěná:

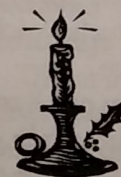
LISTOPAD

Čas prolnutí a dušičkové ráno,
to listopad si lehá do zahrad,
zaplane žlutí a odchází spát.

Čas prolnutí, poznáváš,
kdy v sobě svět pod sluncem, který z žití znáš
se světem, jehož odvrácenou tvář,
v záhybech snění v noci poznáváš.

To listopad uléhá do zahrad,
zahrady mrtvých vidíš rozkvétat.

A sotva dýcháš, abys neodfoukl verš,
který před ránem na stavu z mlhy tkáš.
Se slovem listopad si tiše pohráváš,
Čas zavíjí se do sebe jak had,
jen svíci duše vidíš
ve tmě plát.

UNITÁŘSTVÍ V KANADĚ

Z cyklu Unitářství ve světě

Ačkoliv unitářství ve světě se vyznačuje stejnými základními prvky víry, liší se v tom, jakým způsobem v té či oné zemi vznikalo. Philip Hewett, emeritní duchovní unitářského sboru ve Vancouveru, vydal v roce 1995 knihu *Unitáři v Kanadě*. Stručný její obsah uvedl časopis

anglických unitářů *THE UNITARIAN* v říjnu 2001, ze kterého uvádíme podstatné části.

Do Kanady, stejně jako do Austrálie a na Nový Zéland, přinesli unitářství přistěhovalci. V roce 1820 se několik těchto unitářských přistěhovalců sešlo v Montrealu a začali uvažovat o založení organizovaného společenství. K tomu došlo až o dvanáct let později, když v roce 1832 se do Kanady přistěhoval anglický unitářský duchovní z Yeovilu v Somersetu rev. David Hughes. Ten zahájil pravidelné unitářské bohoslužby, ale ne na dlouho, neboť jako mnoho tehdejších přistěhovalců podlehl zhoubné epidemii cholery. Na jeho místo však brzy nastoupil rev. John Cordner, který se přistěhoval z Irska. Tak se stalo, že Montrealský unitářský sbor se stal součástí Irské Synody. To ovšem netrvalo dlouho, neboť velká vzdálenost nedovolovala užší styky. Když o několik let později vznikl unitářský sbor v Torontu, obě kanadské unitářské organizace se zapojily do Asociace britských a zahraničních unitářů a postupně vytvořily AUA, tj. Americkou unitářskou asociaci, která sdružovala všechny unitářské sbory v USA a v Kanadě. V Kanadě to byly sbory v Otawě, Hamiltonu a Winnipegu koncem 19. století a ve 20. století přibýly další v Calgary, Edmontonu, Vancouveru a ve městě Victorii. Značné vzdálenosti mezi jednotlivými městy neumožnily fungující kanadskou asociaci. Pokus z roku 1913 vydržel pouhý jeden rok. Válečné roky unitářské sbory nijak neposílily, spíše oslabily. V roce 1946 vyslovil výbor generálního shromáždění kanadských unitářů poděkování Americké unitářské asociaci za podporu kanadským sborům během světové války. Zároveň znovu potvrdily svou spolupráci s AUA a požádaly ji zároveň o vyslání jednoho nebo dvou duchovních do Kanady a o pomoc při vytváření Kanadské Unitářské Asociace.

To vše se uskutečnilo a dvě desetiletí po válce znamenaly pro Kanadu rychlý růst unitářských obcí a místních společenství. Ústřední orgán, tzv. Kanadská unitářská rada, byl založen až v roce 1961. Přesto samotné obce zůstaly členy AUA (Americké unitářské asociace), která se brzy nato stala UUA. (Unitářsko-univerzalistická asociace – po splnutí AUA s církví univerzalistickou – poznamenávám ještě, že vzájemné sbližování a jednání o sjednocení trvalo zhruba 20 let.)

V té době svazek s Anglickou unitářskou asociací počal slábnout přesto, že mnoho vřelých osobních i společenských vztahů ještě dlouho přetrvalo. Totéž se objevovalo ve vztahu k UUA a tak vznikla v květnu r. 2001 ICUU (tj. Mezinárodní rada unitářů univerzalistů). Mezinárodní vztahy nyní zajišťuje tato nová organizace ICUU, ve které kanadští unitáři zastávají významné pozice, zajišťuje mezinárodní vztahy a společné akce všech unitářských organizací.

V současné době pracuje v Kanadě 45 unitářských sborů a místních skupin, které mají dohromady asi 5 000 členů, ačkoliv při posledním sčítání obyvatel v Kanadě se k unitářství přihlásilo 16 000 lidí. (To bychom si přáli, aby bylo něco podobného i u nás, kde je tomu spíše naopak.)

V Kanadě tomu napomáhá systematická výchova nových duchovních a velmi aktivní jejich účast na veřejných záležitostech, a to, že přispívají značnou měrou ke kulturnímu životu země.

Volně přeložil Miloš Mikota

ČTENÁŘI NÁM PÍŠÍ...

Bratr Jaroslav Krpejš z Plzně nám zaslal přepis zajímavého proslovu Erazima Koháka „Co zbývá z Masarykova odkazu“ z časopisu Čas z března t.r. s poznámkou, že je v tomto článku přímá výzva pro unitáře. Z dlouhého článku vyjímáme následující:

Jak by vůbec dějiny mohly mít smysl?

Pro mnoho mladých je samo hledání smyslu nesmysl. Jediné, co zbývá, je žít v absurditě a tak, jak radí Richard Roty, hledat ušlechtilost každodenního života. Potom je význam T. G. Masaryka především v tom, že představuje zářný vzor čistého lidství.

Druhá možná odpověď je, že dějinám dávají smysl velké činy a dějiny tvořící osobnosti. Stěžejními body dějin pak jsou lidé, kteří v dobrém či ve zlém vytvořili v dějinách orientační bod, jako Přemysl Otakar II., Karel IV., Napoleon nebo Hitler – a také Masaryk, zakladatel státu.

Masaryk předkládá něco jiného: životu i dějinám dává v jeho pojetí smysl růst člověka k plnému lidství, k odpovědnosti a ke svobodě. Tak to chápali američtí unitáři, ke kterým patřila i Charlotta Garriguová, stejně jako filozofové personalismu, třeba Borden. Jen Masaryk, podobně jako

později Edmond Husserl, toto poslání neodvozuje z Božího povolání. Je mu součástí naší humanity. My lidé jsme schopni jednat svobodně, na základě porozumění a úsudku. Odpovědnost za naše činy nespadá na naši přirozenost či na jakési pudy, nýbrž na naše rozhodnutí. Přijmout odpovědnost za naši svobodu, to je naplnění našeho lidství.

Z toho úsilí o růst k plnosti naší humanity odvozuje Masaryk své přesvědčení, že život i dějiny mají smysl.

V životě i v dějinách máme své poslání v přijetí odpovědnosti a svobody. Ve dvacátém prvním století k tomu jako ústřední motiv přistupuje ekologická odpovědnost. Odpovědnost za následky našeho pobývání pro dlouhodobou udržitelnost biosféry.

Redakčně zkráceno.

Co mi dalo unitářství?

Jedná se o dopis z archivu, který nebyl uveřejněn v době, kdy vycházela Cesta. Je to dopis sestry Jarčí Bořikové – Burešové, bývalé členky unitářské mládeže.

Před časem jsem vás v Unitárii vyhledala s prosbou o adresu unitářů zde na Floridě pro moji dceru Ilonu. Odjela do USA, aby si osvojila angličtinu. Žije u známé a nyní mne pozvala na návštěvu. Přiletěla jsem v pátek. Zdravím vás co nejsrdečněji.

A nyní proč píšete?

Abych vám pověděla, že jedna z mých prvních cest zde vedla v neděli do americké Unitárie. Do prostředí, ve kterém jsem ve svém mládí – už bez rodičů – hledala přátele podobného smýšlení, radost ze života a sílu žít.

Když jsem usedla do lavice – zde je zvykem, aby se každý nový host představil a řekl něco o sobě a je všemi srdečně uvítán – tedy, když jsem usedla a v meditaci se vrátila zpět v myslí k prvním okamžikům mezi vámi v Unitárii před 50 lety, prožívala jsem znovu ty krásné chvíle setkání a večerů mezi mládeží. A konečně i ke vzpomínkám na nedělní výlety na Károv. Na soutěžení v různých znalostech, kde jsem kdysi získala jednu z cen, s věnováním bratra Mikoty, tehdejšího předsedy MČU.

I později, provdaná mimo Prahu, jsem často pobývala v myslí mezi vámi. Po ztrátě manžela to byly zase unitářské písně, které mně pomáhaly překonávat žal, upnout se k Ilonce, kterou jsem vychovala v unitářském duchu.

Nebylo to vždy snadné žít pravdivě a uchovat si vnitřní svobodu.

A proto vám dnes, odtud z Floridy, chci říci, za jak mnohé vám vděčím. A poděkovat, že jste byli – zůstali – a jste, i po všech těch strastech, které se ani vám nevyhnuly.

I zde jsem našla hřejivé unitářské prostředí. Reverend Roger A. Cowan se mne ještě po shromáždění vyptával na podrobnosti prostředí, odkud jsem vyšla.

Ráda bych zde v USA vyřídila vaše pozdravy.

Ještě jednou vás všechny doma co nejsrdečněji zdravím a těším se i na vaše zprávy.

Vaše Jarča Bořiková - Burešová

Co k tomu dodat? Tento dopis nás jistě i po letech potěšil, ale zároveň jsem byl na rozpacích, když jsem nikde nenašel odezvu na tento dopis.

Možná by nám mohl pomoci bratr reverend Joe Ben David, který žije v USA, a mohl by nám zjistit, kdy reverend Roger A. Cowan působil v Lake Worth na Floridě, a zda sestra Bořiková – Burešová se tam usadila, nebo se přestěhovala jinam, či se vrátila do Prahy. A zda ještě žije. To by mohli prověřit členové pražské obce unitářů, kterým tento dopis též poskytujeme.

Za OUB rev. Miloš Mikota.

SVĚT A MY

Kdybychom zredukovali lidstvo na jednu vesnici se 100 obyvateli, ale zachovali proporce všech současných národů, měla by tato vesnice následující složení:

27 Asiatů	52 žen	70 barevných	30 křesťanů
21 Evropanů	48 mužů	30 bílých	70 ostatních
14 Američanů			
8 Afričanů			

6 osob by vlastnilo 59% celosvětového bohatství a všech 6 by pocházelo z USA, 80 by trpělo nevhodnými bytovými podmínkami, 70 by bylo analfabety a 50 by bylo podvyživených.

1 by umíral, 2 by se rodili, 1 by měl počítač, 1 by měl akademické vzdělání.

Díváme-li se na svět tímto způsobem, je každému jasné, jak potřebná je sounáležitost, porozumění, akceptace, vzdělání,...

K zamyšlení:

Jestliže jsi dnes ráno vstal z postele spíš zdrav než nemocen, jsi šťastnější než jeden milion lidí, kteří se nedožijí příštího týdne. Jestliže jsi nikdy nezažil boj ve válce, nepocítil osamělost ve vězení, agonii týraných nebo hlad, pak jsi šťastnější než 500 milionů lidí našeho světa.

Někdo jednou řekl:

Pracujte jako byste nepotřebovali žádné peníze;
Milujte, jako by vás nikdy nikdo nezranil;
Tančete, jako by se nikdo nedíval;
Zpívejte, jako kdyby nikdo neposlouchal;
Žijte, jako kdyby byl Ráj na Zemi.

Bohumil Houser:

Návštěva u bratrance Kopečka

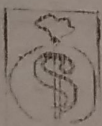
Byl večer podzimní
byl večer krásný
s Karlem se procházím
s touhou inspirační.

Přehrada je špinavá stoka
uložená mezi smaragdovými hřebeny
zářivý rudý západ
proniká brněnskou kotlinou.

Nemáme tušení, co se právě děje
na druhé straně „velké louže“
obří letadlo právě nalétá s živým nákladem
do štíhlých budov, nejvyšších naší éry.

Co se to děje v této chvíli?
Pozouny démonů v New Yorku zatroubily
poplach pak zpožděný stoupá stovkou pater
oheň, dým, úzkost – „alma mater“.

Den nový se ke konci blíží
vypukne nová éra mocné síly
jak chcete zabránit „zoufalým“,
aby své mrtvé nepomstili?

Sedíme pod TV my staří veteráni
vidíme v plamenech zmírat štíhlé mrakodrapy
v centru financí – moci západu
plameny šírají centrum obchodu.

Nastala válka či apokalypsa?
Tisíce bezmocných hoří zaživa
„starý svět“ zůstává hrůzy ušetřený
„nový svět“ trpí ve spárech Mefista.

V plamenech hoří obě štíhlé věže
nářky tisíců spalených končí v dýmu
do centra financí d'ábel leze
chechtá se Neandrtálec a nemá víru.

Sirény houkají, plameny olizují patra
tisíce končí zde život
na jevišti hrozného divadla
bez dirigenta, orchestru a not.

Dívám se na TV toho večera
nastala nová epocha boje
co je to všechno – snad válčení?
Ničení hodnot, bolest, nepokoje!

OZNÁMENÍ:

Cvičení relaxace, koncentrace a meditace je každé pondělí od 15 do 17 hodin. Cvičí se v sedu na židlích nebo též ve stoje, v běžném oblečení. Cvičení se může zúčastnit každý kdo má skutečný zájem o svůj všestranný rozvoj. Není omezeno věkem, ani životními zkušenostmi, názory či náboženským vyznáním. Je žádoucí včasný příchod do cvičení, aby nebyli rušeni ostatní cvičící. Cena za dvouhodinu je 10,- Kč. Vede brněnský nestor jógy bratr dr. Bohumil Houser, žák Borise Sacharova a Swami Siwanandy Sarady.

Cvičení jógy se zaměřením na relaxační a koncentrační techniky je vždy v úterý od 18:45 do 20:45 hodin. Potřebný je volný cvičební úbor umožňující správné dýchání a vhodná podložka ke cvičení – nejlépe karimatka. Cvičení není věkově omezeno. Cena za dvouhodinu je 20,- Kč. Vede Josef Hepp, dlouholetý cvičitel jógy.

Kurz neuro-lingvistického programování (NLP) – nabídka půlročního kurzu, každý čtvrtek v době od 18:45 do 20:45. Kurz je zaměřen na práci s podvědomím. Na začátku bude velmi detailní nácvik relaxačních návyků s využitím možných pomůcek, dál se zájemci seznámí s technikami NLP a nebude chybět ani porovnání s tím co nabízí jóga, jiné filozofické či náboženské směry, či hnutí New Age, Modrá alfa, Zlatá mysl nebo Silvova metoda (tři posledně jmenované aktivity bývají dostupné i v Brně, ovšem za daleko vyšší kurzovné a v podstatně menším časovém prostoru, s větším počtem účastníků, z čehož vyplývá menší možnost věnovat se individuálním otázkám). Cvičení není věkově ani jinak omezeno. Doporučen je volný oděv a podložka na cvičení. Předpokládá se chuť udělat něco se svými zlovyky a zájem o svůj mentální i duchovní (spirituální) rozvoj. Cena kurzu je 440,- Kč (cena za jednu lekci 30,- Kč). Povede, v případě dostatečného počtu zájemců, Josef Hepp.

Možnost kopírování:

Pro členy Unitárie -	0,50 Kč za jednu stranu formátu A4
	0,80 Kč za dvě strany formátu A4
pro ostatní -	0,80 Kč za jednu stranu formátu A4
	1,50 Kč za dvě strany formátu A4

Kopírování je potřeba domluvit s tajemníkem obce unitářů v Brně Josefem Heppem.

Nabídka možnosti zpracování textů, jakýchkoliv tabulek a grafů i grafiky na počítači s vytištěním na inkoustové tiskárně HP Desk Jet 600 (i barevně), případně jako podklady pro tiskárnu - navštívenky, novoročenky, svatební, promoční či jiná oznámení s originální grafickou úpravou, kresbou dle přání apod. (data pro tiskárnu na disketě). Cena jedné provozní hodiny je 70,- Kč. Kontakt: tajemník OUB Josef Hepp.

PROGRAM NA MĚSÍC LISTOPAD 2001

Všechna shromáždění se konají v novém sídle OUB
Staňkova 18a (budova Orgrezu), Brno
(páteční vždy od 17 do 19 hodin)
tramvaj čísla 1, 6 a 7 směr Řečkovice, zastávka Hrnčířská

2. 11. Dr. M. Škárová:

DUCHOVNÍ VÝZNAM ODPUŠTĚNÍ

9. 11. Dr. B. Houser:

ŽIVOT A SMRT

16. 11. Dr. B. Houser:

LAO TSE A KONFUCIUS

23. 11. rev. M. Mikota:

**UNITÁŘSTVÍ, UNIVERZALISMUS A DUCHOVNÍ
SVOBODA**

30. 11. rev. J. Plotěná:

POUTNÍK A NADĚJE

Seminář rev. J. Plotěné:

SEBEPOZNÁVÁNÍ NA DUCHOVNÍ CESTĚ
s diskusí se koná vždy ve středu od 17:00 hodin

Seminární kurz dr. B. Housera:

MEDITACE – RELAXACE – KONCENTRACE
každé pondělí od 15:00 do 17:00

Dechová cvičení, hathajóga, relaxační, koncentrační a meditační
techniky – každé úterý od 18:45 do 20:45 hodin.

Vede dlouholetý cvičitel jógy J. Hepp. Cena je pouhých 20,- Kč za dvouhodinu!

Půjčování knih: úterý 15:00 – 17:00
pátek 16:30 – 17:00

Vydává:
Obec unitářů v Brně
Staňkova 18a
612 00 Brno
e-mail: unitaria.brno@volny.cz
tel.: 05/ 49 21 08 54